

Universitätsbibliothek Paderborn

Medvlla Theologica

Ex Sacris Scriptvris, Conciliorvm Pontificvmqve Decretis, Et Sanctorvm Patrvm Ac Doctorum Placitis Expressa ; In qua, quidquid tum ad fidei mysteria sanè ac rectè intelligenda, & ab erroribus quibusvis secernenda, tum ad sacramenta debitè conficienda & ministranda, tum ad actiones humanas iuxta ...

Abelly, Louis

Coloniæ Agrippinæ, 1658

IV. An prater canonicas scripturas sint aliqua traditiones fide diuinâ credenda.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38954

SECTIO IV.

An prater *Canonicas Scripturas sint aliqua traditiones fide diuinâ credenda.*

Observandum est nos hîc sumere nomen traditionis, prout communiter sumi solet à sanctis Patribus & Doctoribus; nempe pro doctrina diuinitus reuelata & tradita, quæ tamen scripta non inuenitur in vilo scriptura canonica libro: vnde S. Epiph. hæresi 61. *Non omnia, inquit, à diuina scriptura possunt accipi: quapropter aliqua in scriptis, aliqua in traditione sancti Apostoli tradiderunt.*

Hoc supposito, dicendum est dari aliquas traditiones diuinas, quæ & Apostolica vocantur; quia Apostoli eas à Christo acceptas ad nos transmiserunt; quæ traditiones parem cum scripturis canonicis auctoritatem habent; quibus prouinde eadem fide atque illis credendum est. Probatur 1. ex Aposto'o 2. ad Thess. cap. 2. *Tenete traditiones, quas didicistis, siue per sermonem, siue per epistolam nostram: in quem locum ita scribit S. Chrylost. Hinc patet, quod non omnia per epistolam tradiderit, sed multa etiam sine litteris.*

Probatur 2. ex Concil. Trident. sess. 4. in c'tato decreto de canonicis scripturis: vbi dicitur, *veritatem & disciplinam Christianam contineri in libris scriptis, & sine scripto traditionibus, quæ ipsius Christi ore ab Apostolis acceptæ, aut ab ipsis Apostolis, Spiritu Sancto dictante, quasi per manus traditæ, ad nos usque peruenerunt. Eadem veritas antea definita fuerat in Concilio Niceno secundo, actione 7. vbi hæc verba habentur: Fateamur unanimiter nos ecclesiasticas traditiones siue scriptas, siue consuetudine valentes & decretas retinere velle, quarum de numero est imaginum effiguratio (& paulo post) Qui diuersi fuerint aliud sentire aut docere, aut more impiorum hæreticorum ecclesiasticas traditiones contemnere, &c. anathema.*

Probatur 3. auctoritate sanctorum Patrum: S. Basilij lib. de Spiritu Sancto cap. 17. *Dogmata, inquit, quæ in Ecclesia prædicantur*

predicantur, quadam habemus ex doctrina scripto prodita, quaedam rursus ex Apostolorum traditione, in mysterio, id est, in cultu tradita receperimus; quorum utraque parem vim habent a pietatem: S. Epiphanius hæresi 61. Oportet autem, inquit, a traditione uti, non enim omnia à Scriptura diuina possunt accipi; quapropter aliqua in scripturis, aliqua in traditione sancti Apostoli tradiderunt.

Probatur 4. ex eo, quòd multa sunt, quæ fide diuina credimus, quæ tamen nusquam in scripturis reperiuntur. e. g. credimus in vna diuina essentia esse tres personas distinctas; & tamen nomen personarum in scripturis ad id significandum expressum non reperitur. Credimus Filium esse Patri consubstantialem, & ita in Concilio primo Niceno definitum est; nec tamen vox consubstantialis habetur in scriptura. Credimus sanctissimam Mariam Matrem Dei fuisse, & esse semper virginem; & Helvidius, Iouinianus & alijque contrarium docentes tanquam hæretici proscripti sunt, vt patet ex S. Epiph. hæresi 48. & ex S. August. hæresi 82. & 84. Item ex S. Hieron. in libris contra præfatos hæreticos; & tamen nullibi in scripturis hæc veritas expressè inuenitur. Credimus similiter ad baptismi validitatem necessariò proferendas esse has voces (Ego te baptizo in nomine Patris, & Filij, & Spiritus Sancti) & tamen nusquam in scripturis hæc prolatio ore faciendæ præscribitur, aut necessaria esse dicitur. Denique ipsam scripturam sacram esse à Deo reuelantem, ac in ea verbum Dei contineri, nusquam nisi ex traditione scimus; & tamen vt articulum fidei credimus. Ergo multa sunt, quæ fide diuina creduntur, licet in scripturis expressè non habeantur.

Obseruandum est autem præter traditiones illas Apostolicas, seu diuinas, esse quasdam alias purè ecclesiasticas, quæ ipsius Ecclesiæ seu prælatorum & pastorum vniuersæ auctoritate vel approbatione expressè aut tacitè post Apostolorum tempora introductæ sunt. Quæ licet parentum Apostolicis auctoritatem non habeant, meritò tamen à christianis seruanda sunt, sicut & aliæ leges ab Ecclesiâ ipsis impostæ.

SECTIO